

'Αναπολήσεις καί κριτική τῆς ἑλαφρᾶς μουσικῆς

**Ο Λ. ΚΗΛΗΔΟΝΗΣ ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΤΑ «ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΑ»
ΚΑΙ ΤΙΣ ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΚΑΤΑΒΟΛΕΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΑΣ ΤΟΥ**

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ ἑβδομάδα ἐκυκλοφόρησε ἕνας καινούργιος δίσκος τοῦ συνθέτη Λουκιανῶ Κηληδόνη πάνω σέ στίχους τοῦ Γιάννη Νεγρεπόντη μέ τίτλο «Μικροαστικά», ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ὀπωσδήποτε μιά τολμηρή ἐνέργεια γιά τὸ σύγχρονο ἑλληνικό τραγούδι, ἔτσι ὅπως ἔχει διομηχανοποιηθῆ καί ἰσοπεδωθῆ τὰ τελευταῖα χρόνια, μέ ἐλάχιστες μόνο ἐξαιρέσεις.

Τὰ «Μικροαστικά» εἶναι ἐνορχη-

Τοῦ

Γ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ

στρωμένα χωρίς μπουζούκι, δέν τὰ ὀποδίδει κανένας «στάρ» — τραγουδιστής καί ἔχουν γιά στόχο τους νά θυμίσουν τίς μουσικές τοῦ 1940 — 50 σατιρίζοντας συγχρόνως τὸ ἑλαφρὸ τραγούδι καί τὸν τρόπο ζωῆς τῶν «μικροαστῶν». Μέ ἀφορμὴ τὴν ἑκδοσὴ αὐτοῦ τοῦ δίσκου δημοσιεύεται παρακάτω μιά σύντομη συνέντευξη μέ τὸν συνθέτη:

— Δέν θέλω ὁ δίσκος αὐτός νά καλύψῃ τὴν ἀνάγκη τῶν «τζούκ μπόξ» τῶν κέντρων καί τῶν λαϊκῶν χορευτῶν γιά ρεπερτόριο, εἶπε ὁ Λ. Κηληδόνης. Εἶναι μιά παρουσίαση εἰδῶν μουσικῆς — δέν θέλω νά πῶ κριτική ἢ σχολιασμός — πού λειτουργεῖ ἴσως ἀκόμη. Γι' αὐτὸ καί ὑπάρχουν συγκεκριμένες ἀναφορές σέ εἶδη. Δηλαδή στὸ βαλσάκι τοῦ 50, στὴν κλασικὴ μουσικὴ (τὴ λεγόμενη «πένθιμη» στὴν Ἑλλάδα) στὴν «μπάντα» καί τὰ δημοτικά. Τὸ ἐπίπεδο τῶν «Μικροαστικῶν» εἶναι τελείως διαφορετικό ἀπὸ τὰ ἐπίπεδα τῶν μέχρι τώρα δίσκων μου καί συγχρόνως ὁλοκληρώνουν καθαρά μιά ἀντίληψη πού ἔχω γι' αὐτὰ τὰ πράγματα, δεδομένου ὅτι στοιχεῖα ὑπῆρχαν καί σέ προηγούμενα τραγούδια μου. Ἐπειτα αὕτη ἡ δουλειά ἔχει πολλούς στόχους. Λόγου χάρι νά γίνῃ μιά ἀνακατάταξη στό θέμα τοῦ μπουζουκιῦ. Δέν πιστεύω δηλαδή ὅτι μόνο τὸ ρεμπέτικο ἢ τὸ δημοτικὸ εἶναι οἱ πηγές μας. Σέ ἀνθρώπους τῆς δικῆς μου γενιάς, ἔχουνε παίξει ρόλο πράγματα ὅπως ἡ καντάδα, ἡ τζάζ, τὸ σχολικό τραγούδι, τὰ ἀργεντινικά ταγκό. Ἄσχετα πῶς εἶναι γνήσιο καί πιὸ ὄχι.

— Στὴ μεγαλύτερη πλειοψηφία τους, ὅμως, οἱ ἀστοὶ κάποια στιγμή τὰ «ἔχασαν» αὐτομάτως ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδη τῆς μουσικῆς καί στράφηκαν στὸ μπουζούκι.

— Ναι ἔγινε αὐτὸ τὰ τελευταῖα χρόνια μέ τὴν ἐξάπλωση τοῦ μπουζουκιῦ, πού εἶναι εὐκόλλη λύση γιά τοὺς συνθέτες, ἀλλά περιορίζει τὸ «ἄκουσμα» τῆς μουσικῆς. Ὑπάρχει ἡ μελωδία τὴν ὁποία παίξει τὸ μπουζούκι καί τὰ ἄλλα ὄργανα ἐξυπηρετοῦν ἀπλῶς τὸ μπουζούκι, παίζοντας κυρίως ἁρμονικά.

— Ἐκτός ἀπὸ τὸ κοινό, πῶς ἔγινε καί οἱ νέοι συνθέτες μέ τίς ἴδιες μουσικῆς καταβολές μέ σᾶς, μέ κλασικὲς σπουδές στὰ ᾠδεῖα ἐστράφηκαν σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς μουσικῆς;

— Ἐγὼ προσωπικά τὸ μπουζούκι τὸ μεταχειρίσθηκα ὡς ἕνα ὄργανο τῆς ὀρχήστρας. ἤθελα πάντα οἱ ὀρχήστρες νά ἔχουν ἕνα ἐνδιαφέρον. Καί στοὺς δύο προηγούμενους δίσκους μου εἶχα τραγούδια χωρίς μπουζούκι. Ἐπειτα, τὸ μπουζούκι ἐξυπηρετοῦσε τὰ τραγούδια μας τότε, διότι εἶχαν καταβολές ἀπὸ τὸ ρεμπέτικο.

— Εἶναι τυχαῖο, ὅμως, ὅτι τελικά ἐπικράτησε τὸ λαϊκὸ τραγούδι κι ὄχι κανένα ἄλλο εἶδος; Δέν σᾶς ἀπασχολεῖ τὸ ἐνδεχόμενο νά μὴν ἀρῶσουν τὰ «Μικροαστικά»;

— Στὰ τραγούδια αὐτά, ἡ ὀρχήστρα ὑπαγορεύτηκε ἀπὸ τοὺς στίχους. Ὅσο γιά τὴ μουσικὴ, σέ δύο τουλάχιστον τραγούδια ὑπάρχουν μελωδίες ἐπηρεασμένες ἀπὸ τὸ λαϊκὸ.

Ἄλλωστε πιστεύω ὅτι ὑπάρχει ἕνα κοινὸ πού δέν τὸ καλύπτει ἡ τρέχουσα παραγωγή καί ἔχει στραφῆ στὴν «πόπη» τὴν ξένη καί τὴν ἑλληνική. Τὸ ἐπίπεδο αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ δέν μπορεῖ νά ταυτιστῆ μέ τὸ ἐπίπεδο τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, οὔτε μέ τοῦ ρεμπέτικου, τὸ ὁποῖο μπορεῖ ἀκόμα νά τοῦ ἀρέσει, ἀλλά δέν εἶναι ἡ μουσικὴ τοῦ σήμερα.

— Ἄν εἶναι ἀλήθεια ὅτι γιά νά γράψῃ κανεὶς καλὴ μουσικὴ σήμερα πρέπει νά βασιστῆ στὴν παράδοσή του, τότε ἡ καλὴ παράδοση σέ μᾶς δέν εἶναι μόνο τὰ δημοτικά καί τὰ ρεμπέτικα;

— Ἡ παράδοση τώρα πιά βρῖσκεται παντοῦ. Ἄλλωστε κερδίζει κανεὶς ἀπὸ τὴν παράδοση ὅταν μᾶλλον τὴν ὀργανώσῃ καί τὴν δομῇ τῆς δουλειᾶς του.

— Θὰ συνεχίσετε, παράλληλα, νά γράφετε καί λαϊκὰ τραγούδια;

— Τὰ «Μικροαστικά» εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀντίληψης πού θὰ κυριαρχῇ στὴ δουλειά μου ἀπὸ δῶ καί πέρα. Θέλω ὅτι θὰ κάνω στό ἐξῆς νά εἶναι κάτι σάν ντοκουμέντο καί νά μὴν εἶναι ὀπλῶς διακοσμητικό. Θέλω μέσα ἀπὸ τὰ τραγούδια νά μιλήσω γιά πράγματα πού κατασκευάζουμε μέ τὰ τραγούδια μας ἢ μέσα ἀπ' τὰ τραγούδια μας. Θὰ προσπα-

Λ. Κηληδόνης

βῆσω τὰ δικὰ μου τραγούδια νά μὴν γίνονται μόνο γιά νά τραγουδηθοῦν, ἀλλά γιά νά ποῦν κάτι γιά ὅλα αὐτὰ πού συμβαίνουν γύρω μας. Γιά τὰ προβλήματα δηλαδή πού ἀπασχολοῦν σήμερα καί τίς ἄλλες τέχνες.